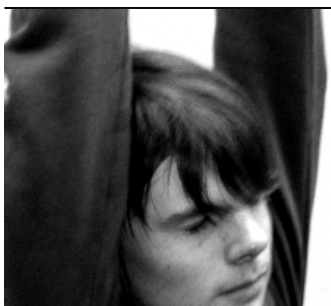

Цемрык Велет

...я веру толькі тату й маме,
усе астатнія – пластылін...

Я вяртаюся ў горад

Мроя

трава ня вырасла а вырасьлі трамваі
павылазілі ня кветкі а крыжы
а тэмы якія ўсіх турбавалі
пайшлі на ежу для душы
азірацца і глядзець
як цягае слоту трактар
вось бы раптам пасівець
у гадоў пятнаццаць

Нешта ў лесе вялікае здохла

нешта ў лесе вялікае здохла:
цэлы дзень з сякерамі ў лесе а не ў двары
нават кабеты забыліся бялізна пасохла
дзеці на ўскрайку жytла скубуць

бонпары

нешта ў лесе вялікае здохла:
 птушкі глядзяцца ў люстра каляін
 іх не чуваць і талерантныя блохі
 сабак не чапаюць крыкнеш: гарым
 нешта ў лесе вялікае здохла:
 ніхто не заўважыць а наадварот
 цябе папикне няведама ў чым і можа
 выкіне моўчкі за гнілы плот
 нешта ў лесе вялікае здохла:
 пэўна таму я часам сумны такі
 часам вясёлы але ў поўню
 пацягнуся ў лес далей ад касы й сахі

МІЛЫ ТОЙ КУТОК, ДЗЕ РЭЗАЛІ ПУПОК

мілы той куток, дзе рэзалі пупок,
 дзе ты хварэў і плакаў у прадоньні,
 дзе рабіў свой першы крок
 уздоўж зімовага дня на падзаконьні
 там і гадаваўся – глядзеў у вакно:
 вострыя дрэвы рэзалі вочы
 цябе адвучылі цярпець прыгажосьць
 фея й геолаг з чорнае ночы
 цябе навучыў знаёмы вар'ят
 баяцца дзівярэй і суседзяў
 ня есьці з рук чужых шакалад
 і ня браць у сяброў карамелькі
 замшэлы дзіцячы садок
 даў навуку болю й чаканьня
 ён быў ніякім нібыта знарок
 і нагадаў хутчэй лякарню
 мяне вучыла марозіва ў краме
 гнілыя галубы ў асеньнім лісьці
 таму я веру толькі тату й маме,
 усе астатнія – пластылін...

* * *

я вяртаюся ў горад
 у якім так хрэнова
 што ня хочацца верыць
 у дзікі сонечны бляск
 што ня хочацца стацца

чымсьці больш непатрэбным
чым ягоны сьметанковы жыхар

я вяртаюся ў горад
дзе баішся будынкаў
што абрынуцца могуць
на цябе у кожны міг
і тады застанешся
пад руінамі вечнымі
і ніколі ня вернешся ў горад з-пад іх

я вяртаюся да гораду доўга
нават калі знаходжуся ў ім
і вяртаньне перарастае ў голад
што будзе дарогу, замыкаецца колам
і ў разорах душы ставіць пасткі
й заставы ДАІ

АПОШНІ

на апошняй вуліцы у апошняй краіне
у апошнім доме на апошнім паверсе
верагодна апошні верагодна забыты
на апошняй цыдулцы вымалёўвае
вершык
так апошні крык над апошняй разорай
рвецца разам апошнім знарок дагары
за апошняю мэтай у апошнім балоце
дзе дыхаюць званы і рыпяць дудары
так апошнія людзі чуюць нешта апошнімі
і няздольныя апошняе зразумець
застаецца апошняе рэха над пожняю
як апошні радок
кропка
куля
канец